

[Chr. Nielsen.]

mig bekendt i rygterne har nævnt andre lande som angribere, må det vel betragtes som udelukket, at den danske regering føler sig truet. Skulle der, siden spørgsmålet sidst blev stillet i folketinget i onsdags, være kommet nye momenter frem, beder jeg ministeren om at redegøre derfor.

Har det manglet på tid til at sætte sig tilstrækkeligt ind i pagten siden dens offentliggørelse, er det dog ikke ensbetydende med, at pagten kommer som en fuldstændig overraskelse. Vi for vort vedkommende har siden Danmark tilsluttede sig Marshallplanen, i nogen grad forudset denne situation. Officielt har De Forenede Stater på papiret fastslået, at Marshallplanens formål skulle være at sikre De Forenede Staters erhvervsliv og økonomi og dertil støtte De Forenede Staters udenrigspolitik. Hermed var det jo på forhånd fastslået, at den økonomiske plan senerehen måtte understøttes af en militærpagt, og beviset for, at det forholder sig sådan, er den A-pagt, som vi i dag står med i hånden.

Vi må betragte denne pagt som en militærpagt. Desværre er militærpagter ikke noget nyt i historien, men hvordan i alverden en militærpagt kan knyttes sammen med det ophøjede mål, som indledningen til denne pagt opstiller, er for mig aldeles ubegribeligt. Pagtdeltagerne bekræfter deres tillid til De Forenede Nationers formål og grundsætninger og udtrykker deres ønske om at leve i fred med alle nationer og alle regeringer. Alene dette, at man indledningsvis bekræfter sin tillid til De Forenede Nationer, virker for mig noget påfaldende eller mistænkeligt, men lad det være, det er måske en dårlig samvittighed, der her kommer til udtryk. Det, jeg i særlig grad vil hæfte mig ved, er påstanden om, at man ønsker fred. Hvornår har historien med et eneste fortilfælde kunnet påvise, at indgåelse af militærpagter befordrer freden? Aldrig har det forholdt sig sådan, tværtimod er øgede rustninger og militærpagter altid resulteret i krig. Og er det endelig til tider måske gået lidt trangt med at få krigen i gang, så har rustningskapitalen nok skullet sørge for gennem sine betalte lakajer at få etableret provokationer og episoder, der kunne sætte militærmaskineriet i gang.

Den generation, jeg tilhører, har set mere end tilstrækkeligt til, hvad pagter og oprustning fører til. Kun få år i min 40-årige tilværelse har der været fred i hele verden, og med den sidste krigs gru og forfærdelige ødelæggelser i frisk erindring står det for

mig klart, at de fredelige hensigter, man vil tillægge A-pagten, er ganske i strid med, hvad menneskeheden hidtil har været præsenteret for i form af kendsgerningernes mangfoldighed.

Når indledningen fortsætter med at omtale, at pagtdeltagerne er besluttede på at sikre deres folks frihed, fælles traditioner og kultur hvilende på demokratiets og den personlige friheds grundsætninger og på lov og ret, og det derefter i artikel 1 siges:

„Deltagerne forpligter sig til som foreskrevet i De Forenede Nationers pagt at bilægge enhver international stridighed, i hvilken de måtte blive indblandet, ved fredelige midler på en sådan måde, at mellemfolkelig fred og sikkerhed såvel som retfærdigheden ikke bringes i fare, og til i deres mellemfolkelige forhold at afstå fra trusler eller magtanvendelse på nogen måde, som er uforenelig med De Forenede Nationers formål“.

så står det for mig som noget, der slet ikke svarer til virkeligheden.

Hvorledes vil en række af pagtdeltagerne kunne forklare deres handlinger gennem de sidste år med, at de ville sikre lov og ret, at de ville bilægge internationale stridigheder ved fredelige midler og give afkald på trusler og magtanvendelse? Hvorledes vil Holland bringe disse løfter i overensstemmelse med hele det rå og modbydelige overfald på den indonesiske republik ved juletid, et overfald, der fandt sted udelukkende af den grund, at det indonesiske folk havde taget dronning Wilhelminas løfter om fuld frihed alvorligt? Hvorledes får den britiske arbejderregering angrebene på Malaya til at rime med indledningens smukke forsikringer? 50 000 mand, støttet af indfødte hovedjægere fra Borneo, afbrændte landsbyer og udførte gidselmord på den indfødte befolkning. Det samme England, som, efter at Palæstinas deling var vedtaget af De Forenede Nationer, lod engelske officerer indøve og udruste en arabisk hær i Transjordanien, en hær, der skulle stå parat til at overfalde jøderne den dag, England fandt det opportunt at iværksætte krig i den nære Orient — dette England har unægtelig dårlige kort på hånden, når det vil optræde som garant for freden.

Frankrig har i tre år ført sin egen private krig i Indokina, og De Forenede Stater har holdt krigen i Grækenland og Kina i gang. Mere end 1 milliard dollars er foreløbigt blevet pumpet ind i det korrupte græske regime, foruden at man velvilligst har lånt det samme regime amerikanske instruk-